

Les eleccions als Estats Units tenen un candidat independent

Ross Perot: el tercer en discòrdia

Els partits polítics americans estaven massa acostumats que ningú no qüestionés el seu dret a triar president. O demòcrata o republicà, però del partit. Les eleccions del 1992, en canvi, ja tenen sorpresa: un polèmic polític independent que es diu H. Ross Perot.

Als Estats Units ja s'han acostumat a pronunciar el seu nom afrancesat. Diuen una cosa així com "Ross Peró", sense arribar al "Ross Pegó" que ja seria caricaturesc, però s'hi acost. Perot és el gran animador d'una campanya que es preveia ensopidíssima amb George Bush i Bill Clinton disputant els pròxims quatre anys a la Casa Blanca. Perot és en la televisió tot el dia. Concedeix entrevistes, recorre ciutats, pronuncia discursos davant multituds encisades que no poden resistir el seu estil directe i punyent. Perot és multimilionari (diu que no sap quants diners té), però en cada míting repeteix la mateixa pregunta. Assenyala un senyor del públic i mirant-lo fixament diu: "Jo no sé quants diners deuen tenir vostè, però em sembla que no tants com jo, ¿veritat?"; i quan li confirmen que, efectivament, no s'equivoca aprofita per alçar el to de veu i dir: "¿I li sembla just que jo pague els impostos en la mateixa proporció que vostè? No ho és. ¿Jo hauria de pagar molt més!". No cal dir que la proposició del candidat és rebuda amb una ovació de gala.

¿Populista? És clar. Ross Perot és un gran populista. Per a ell tot és fàcil. Es tracta, simplement, d'entrar a sac a Washington i posar en ordre aquesta colla de buròcrates que ho espatllen tot. A la gent, el com ho farà ja no sembla importar-li tant. És exactament el discurs que volen sentir. Els Estats Units són conscients que viuen un moment de crisi. I els seus polítics s'han vist complicats en tants escàndols que passen per ser, amb els italians, els més desacreditats del món occidental. Quan, dia a dia, els ciutadans observen com determinades empreses fan contractes milionaris a canvi de donar suport a aquest partit o a aquell, un candidat que es gasta la fortuna personal en ser president i rebutja els xecs que li arriben ràpidament es destaca

en les llistes de popularitat. És un recurs fàcil, com tots els seus. Però Perot sap explotar-lo abundantment. Afirmar, quan li ve al cap, que el que cal és que Washington, en abstracte, treballa com una empresa. A continuació, diu que ell ha dirigit empreses tota la vida i que li ha anat molt bé. Per tant, és ell qui ha de fer que el districte buròcrata per excel·lència treballa amb cànons empresarials.

¿TAN RIC ÉS?

Però, ¿tants diners té aquest home, que es pot pagar la campanya solet?

Doncs sí. Ross Perot té tants diners com vol. El 1962 va comprar Electronic Data Systems, una empresa de serveis informàtics, per mil dòlars. La va vendre a la General Motors en 1984 per 2,5 mil milions de dòlars. Una xifra que traduïda en pessetes té setze zeros. Aquesta és la gran història de la seua vida. Ell era venedor d'IBM i un dia va demanar permís perquè li deixaren vendre no sols ordinadors, sinó també productes per a ordinadors, programes. El resultat va ser EDS. Ara es penedeix d'haver-la venut (EDS és més gran que mai) però no hi ha dubte que li ha fet molt més servei del que es

podia esperar. D'altra banda, Perot no s'ha quedat parat. Quan Steve Jobs, el geni que va llançar Apple, va fundar la companyia d'informàtica NeXT, Perot li va donar suport apostant-hi vint milions de dòlars. Altres inversions li generen un flux de diners constant i el multimilionari texà en sap traure un sucós profit.

Amb EDS, Perot ja va donar exemple de com entèn que s'ha de portar una companyia. D'entrada, ignorant categories formals. No era estrany, així, veure'l fer cua a les cafeteries de l'empresa o dinar a la mateixa taula que diversos treballadors. Però després exigia i posava la maquinària al màxim.

Hi ha una anècdota que descriu millor que cap altra aquest estil Perot. A l'abril del 1963, Perot va instar a sis dels seus primers col·laboradors que acabaren un projecte que havia de ser el primer important d'EDS. Ho van fer sense estalviar-hi hores i quan van arribar a casa l'últim dia, després de vuit setmanes de treball esgotador, es van trobar que Perot havia anat a cadascuna de les seues esposes i els havia ofert un paquet gratuït de cent accions d'EDS. Avui aquestes accions valen en el mercat, aproximadament, 30 milions de pessetes.

Tot i això, hi ha qui ha treballat amb ell i no dubta a qualificar-lo de dictador. N'hi ha una biografia que diu: "Amb Perot només tens dues opcions: o la victòria total o la desfeta més gran".

UN RAMBO AL VIETNAM

Amb els anys, una altra activitat va donar-li una popularitat notable: el seu esforç per l'alliberament dels presoners de guerra americans al Vietnam. Només acabada la guerra, el 30 d'abril de 1975, Perot es va llançar a una croada per recuperar els americans MIA-POW (*Missing in Action-Prisoners of War*), que se suposava quedaven al Vietnam. Van ser uns anys molt complicats en què es barrejaven acusacions a la CIA d'haver usat alguns dels presoners com a agents de tràfic de droga i en què alguns americans creien que el govern no feia prou per alliberar-los per por que no traguessen els draps bruts. Un dels que creia això era Perot, que va gastar molts diners mirant d'identificar possibles presoners i també molta saliva acusant els successius directors de la CIA de no voler fer res pels presoners. Un dels que va rebre les garratades més fortes, per cert, es deia George Bush.

No és sols amb els POW-MIA que Pe-

Els temes clau, segons Perot

Aquestes són algunes de les opinions de Perot sobre alguns dels temes clau de l'actual campanya.

Avortament: És favorable a respectar el dret a l'avortament, però creu que caldria evitar que servira de mètode anticonceptiu. Per tant, considera que cal augmentar l'educació dels joves en temes de contracepció.

Diu: "Els humans no som conills i cada vida humana és preciosa. Per això hem de crear-la quan estiguem completament segurs que volem crear-la".

Control d'armes i criminalitat: Generalment s'alinea amb els sectors durs. És partidari d'un control estricte de la venda d'armes i de sancions dures per als qui atempten contra la llei —inclosa la pena de mort.

Declara: "Hem de fer que els carrers siguin un indret tranquil per a la gent decent. Treballarem nit i dia per traure les armes que tinga la gent violenta i per aconseguir-ho hem de saber que no n'hi ha prou d'obligar-los a tenir-les registrades".

Impostos: Manifesta que cal reformar el sistema de pagament i fer-lo més simple i entenedor per a la població. Proposa que no hi haja augments, tret de casos extrems, com ara una guerra. Vol una llei que prohibesca al Congrés apujar els impostos i proposa que qualsevol canvi en aquest terreny siga sotmès a referèndum.

Diu: "No serveix de res apujar els impostos perquè com més els apugen, més gasten aquests xicots de Washington".

Dèficit públic: És el seu tema predilecte. Planteja que cal eliminar ràpidament l'actual dèficit governamental que arriba a 400 mil milions de dòlars. Per a retallar-lo, proposa, entre altres mesures, eliminar 20 mil milions de dòlars de la Seguretat Social, que no beneficiaria la gent amb ingressos econòmics importants. També, eliminar el tràfic d'influències i la mala gestió administrativa. Calcula que això representaria 180 mil milions. 100 mil milions més, els haurien de pagar alemanys i japonesos per compensar els

anys que les tropes nord-americanes hi han estat estacionades. I estrènyer-se el cinturó.

Remarca: "Si no podem fer el petit sacrifici de travessar un desert amb l'aigua justa per a beure, aleshores ens carreguem el país".

Minories: Pensa que els Estats Units són un país multiracial i multisexual [sic], però afirma que les discriminacions en favor dels grups minoritaris no tenen per què ser positives sempre. És nega a acceptar

homosexuals o adúlter en càrrecs de responsabilitat i rebutja la presència d'homosexuals en l'exèrcit.

Diu: "Ningú no em veurà mai tractant d'enfrontar uns grups contra uns altres. Si algú odia els negres, els jueus, o les dones, més val que no em vote".

Comerç: Partidari de reforçar els productes americans amb la imposició de barreres aranzelàries als estrangers.

V.P.

rot s'ha gastat els diners, també ho ha fet en altres ocasions. Quan en 1981 les Brigades Roges italianes van segrestar el general James Dozier, cap de l'OTAN per al flanc sud, Perot va donar 500.000 dòlars per ajudar a trobar-lo. Més tard, també va donar diners al complicat tinent coronel Oliver North. ¿Per què? Per ajudar a l'alliberament d'ostatges occidentals al Líban.

En política internacional, la visió de Perot és així de senzilla. Perot és Rambo. El món es divideix en bons i dolents, i ell no té dubtes de quin bàndol és el dels bons. Això no és prou, però la resta ja s'explica per l'aïllacionisme. Purament i simplement, Perot predica que això del lideratge internacional no té cap sentit i que el que cal és reforçar els Estats Units i que la resta s'ho faça com puga. El candidat independent ha fet seua aquesta consigna, bastant repetida últimament: ¿en nom de què cal gastar diners en ajut

de Sant Petersburg de Rússia, si el Sant Petersburg de Florida necessita un pont?

¿ÉS UN REACCIONARI?

En afers socials és on hi ha la controvèrsia més forta. ¿És Ross Perot un reaccionari? Díficil de respondre. D'entrada, caldria dir que sí, si tenim en compte que, per exemple, és contrari al fet que hi haja homosexuals en llocs de treball públic. Però, en canvi, va a favor de l'avortament gratuït en uns moments que els polítics proven d'esquivar-ho, si és que no s'encaren obertament contra el dret de la interrupció de l'embaràs.

El que és clar és que sempre ha donat importància a valors i a actituds tradicionals. Per exemple, en la seua empresa calia portar els cabells ben tallats i anar ben vestits. El seu codi de moralitat també era estricte. I així, qualsevol flirt extramatrimonial podia ser causa d'acomia-

dament, amb un argument com aquest: "si un home és capaç d'enganyar la seua dona, amb més raó encara serà capaç d'enganyar l'empresa".

Siga com siga, amb controvèrsies múltiples pel mig, H. Ross Perot és un candidat independent, el primer en molts anys, que amenaça la supremacia del poder dels partits. De moment, ja han mirat d'involucrar-lo en diversos afers bruts i no ho han aconseguit. Primer volien silenciar-lo, però la televisió el va catapultar. Probablement no els queden ja gaires remeis, mentre s'acosta el primer dimarts després del primer dilluns del mes de novembre (el dia 2), quan els electors acudirán als col·legis i trobaran tres opcions en la papereta amb possibilitat de victòria. Si Perot arriba incòlume a aquesta data, a Washington els tremolins i els calfreds seran considerables.

Vicent Partal